

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 5641

гр. София, 28.07.2021 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в закрито заседание на 28.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

като разглежда дело номер **8284** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

2

Производството е по реда на чл. 248, ал. 1 ГПК във връзка с чл.144 от АПК.

Образувано е по молба от 05.07.2021г., подадена от адв. М. В., в качеството ѝ на пълномощник на Българска Народна Банка с искане за изменение в частта за разноските на Решение № 4201 от 25.06.2021г. постановено по административно дело 8284/2016г. на АССГ, 4-ти състав.

В молбата е посочено, че правилото на чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ гласи, че ако искът бъде отхвърлен изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството, като „разноски“ следва да се тълкува в смисъл на всички разноски по делото, каквото е несъмнено и адвокатското възнаграждение. Релевира се, че не може да се направи извод, че само защото ЗОДОВ е специален закон, то чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ изключва приложението на чл. 78 от ГПК и на чл. 143 от АПК. Счита се, че разходите, направени от страната за ангажиране на адвокат несъмнено представляват разноски по смисъла на чл. 78, ал. 3 от ГПК и на чл. 143, ал. 4 от АПК и като такива подлежат на възстановяване от насрещната страна в процеса.

Препис от молбата е изпратен на ищеца по делото, като му е предоставена възможност за отговор в 7-дневен срок, но в срока становище не е постъпило.

Молбата е допустима съгласно чл. 248, ал. 1 от ГПК, но по същество е неоснователна по следните съображения:

С Решение № 4201 от 25.06.2021г., постановено по настоящото дело, съдът е отхвърлил предявения иск от „Национална компания индустриални зони“ в размер на 8 459,92 лв. против Българска народна банка като неоснователен и недоказан. С оглед изхода на делото съдът е приел, че разноски не се дължат на ответника, тъй като в чл. 10 от ЗОДОВ се съдържат изрични разпоредби за разноските в производствата по този закон, изключващи приложението на чл. 78 от ГПК и на чл. 143 от АПК.

Наред с това съгласно разпоредбата на § 6 от ПЗР на ЗОДОВ, разпоредбата на чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ се прилага за предявените иски молби, подадени след влизането му в сила, като неприключилите до влизането в сила на този закон производствата се довършват от съдилищата, пред които са висящи, включително при последващо въззивно или касационно обжалване. В решението е изрично посочено, че искът е предявен на 17.08.2016г., т.е. преди влизане в сила на чл.10, ал.4 от ЗОДОВ (ДВ,бр.94/2019 г.), поради което разноските следва да се присъждат по правилото на чл.10, ал.2 от ЗОДОВ, съгласно което при отхвърляне на иска, ищецът дължи на ответника разноските по производството, но те не включват разноски за адвокатско възнаграждение.

Липсата на изрична уредба в ЗОДОВ, която да предвижда отговорност на ищеца за заплащане на адвокатско възнаграждение на ответника при пълно или частично отхвърляне на иска/исковете му, не е празнота в правото, която да се запълни по аналогия на закона чрез прилагането на чл. 78 от ГПК и на чл. 143 от АПК. Законодателят е разграничил възнаграждението за един адвокат от разноските по производството в чл. 143, ал. 1 АПК, както и в чл. 78, ал. 1 ГПК. Стриктното тълкуване на разпоредбите на чл. 10, ал. 2 и ал. 3 от ЗОДОВ води до извода, че законодателят прави разлика между разноски за производството и заплатено възнаграждение за един адвокат, респективно юрисконсултско възнаграждение. Последните, макар и да са разходи по делото, не са разноски по производството. В ЗОДОВ не е предвидено изрично възстановяването на разхода за ползваната от ответника адвокатска услуга по делото или заплащане на юрисконсултско възнаграждение в негова полза, което означава, че при отхвърляне на иск по ЗОДОВ, в тежест на ищеца остава заплатената от него държавна такса, като той дължи и заплащане на направените от съда разноски по производството във връзка с предприетите процесуални действия, но ищецът не дължи възстановяване на разхода на ответника за адвокатско възнаграждение, ако е бил защитаван от адвокат или заплащане на юрисконсултско възнаграждение при осъществено процесуално представителство от юрисконсулт поради липсата на специална законова уредба в ЗОДОВ, предвиждаща това. Както се посочи по-горе в мотивите, в чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ (в относимата редакция), който се явява специална разпоредба по отношение на чл. 78 от ГПК и чл. 143 АПК, законодателят не е предвидил изрично, че при отхвърляне изцяло или частично на предявените иски, на ответника се дължи заплащане на разноски за адвокатско възнаграждение. Към казуса не е приложима разпоредбата чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ (в редакцията съгласно изм. и доп., публ. ДВ, бр. 94 от 29.11.2019 г.) доколкото съгласно Параграф 6, ал. 1 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на ЗОДОВ, този закон се прилага за предявени иски молби, подадени след влизането му в сила. В този смисъл е и трайната съдебна практика на ВАС.

С оглед изложеното, искането по чл.248, ал.1 ГПК като неоснователно следва да бъде оставено без уважение.

Водим от горното и на основание чл.248 ГПК, Административен съд София град, 4-ти състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ молбата от 05.07.2021г., подадена от адв. М. В., в качеството ѝ на

пълномощник на Българска Народна Банка с искане за изменение в частта за разноските на Решение № 4201 от 25.06.2021г. постановено по административно дело 8284/2016г. на АССГ, 4-ти състав.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

СЪДИЯ: